

Tři bonusové kapitoly
k sérii

RANHOJIČKA

Lynette Noniová

FRAGMENT

Ranhojička

Tři bonusové kapitoly

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová
Ranhojička – Tři bonusové kapitoly – e-kniha
Copyright © 2023 by Lynette Noni
Translation © Pavla Kubešová, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POZNÁMKA AUTORKY

V počátcích této série jsem uvažovala o psaní z několika různých úhlů pohledu. První kniha měla být výlučně z Kiviny perspektivy, druhá z Torellovy a třetí ze Zuleečiny – mým záměrem bylo, aby každý ze sourozenců Corentinových dostal šanci popsat rozvíjející se příběh podle toho, jak jej viděli oni. Přestože se mi myšlenka, že bychom získali hlubší náhled do Tora a Zulee, moc zamlouvala, nakonec jsem se rozhodla, že nejlepší způsob, jak zajistit co možná nejpřekvapivější vývoj událostí, je zůstat jen u Kivy, což znamenalo, že jsem se musela se svým nápadem o různých úhlech pohledu rozloučit.

Než jsem k tomu rozhodnutí ovšem dospěla, pohrávala jsem si s pár zábavnými možnostmi.

Druhá bonusová scéna z této knihy je původní zahajovací kapitola, o níž jsem po jistou dobu uvažovala jako o začátku *Žlaté klece*. Záhy si uvědomíte, že je napsaná z Torellova úhlu pohledu a odehrává se hned po... no, uvidíte sami.

Doufám, že si tuhle krátkou exkurzi do Torellovy hlavy užijete a že jej během čtení „jeho příběhu“ trochu víc poznáte, stejně jako další dva mužské protagonisty – Jarena a Caldona!

RANHOJIČKA

KRÁLOVNA REBELŮ

Lynette Noniová

FRAGMENT

JAREN

Jaren si nedokázal vybavit, kdy si naposledy připadal čistý – anebo kdy ho naposledy nic nebolelo.

Třebaže byl korunním princem nejbohatšího království ve Wenderallu, už tři týdny trávil jako vězeň v zalindovské věznici. Dost dlouho na to, aby královský přepych, na jaký byl zvyklý, prožíval jen ve svých snech. Pokud tedy nějaké sny vůbec měl. Mnohem častěji totiž v noci padl na lůžko v ložnici, o niž se dělil se stovkami dalších vězňů, a vyčerpáním usnul spánkem tak hlubokým, že připomínal bezvědomí.

I teď, když pevně sevřel krumpáč a kopl jím do tvrdé vápencové stěny v tunelech pod věznici, ho zmáhala únava, doprovázená neustálou bolestí ramen, paží, krku a zad. Mozoly na dlaních mu neustále praskaly a krvácely. Věděl, že kdyby nebylo vězeňské ranhojičky Kivy Meridanové, už dávno by se mu do nich dostala infekce.

Při pomyšlení na Kivu, její černočerné vlasy a zelené oči zářící jako smaragdy se mu rty zvlhly úsměvem. Dosud nezapomněl na den, kdy se octl v Zalindově. Probral se naprosto zmatený na vězeňské ošetřovně a uviděl Kivu, jak se nad ním sklání se zakrvácenou jehlou v ruce. Zareagoval zcela instinktivně a uskočil od ní. Vzpamatoval se, teprve když si všiml Naari a v jejích očích vyčetl varování a připomínku, kde je – a *proč*.

Zatím neměl štěstí a nepodařilo se mu spřátelit s vězeňskými rebely. Ani příjezd Tildy Corentinové nepřinesl výsledek, v jaký doufal, protože se nacházela na prahu smrti. Jaren přemýšlel, jak dlouho

bude Tilda ještě žít, ale pak se sám pro sebe zamračil, protože si uvědomil, že už to moc dlouho trvat nebude. A to, co se blížilo, by stejně nepřežila.

Zkouška vzduchem.

První z jejích čtyř zkoušek utrpením se měla konat co nejdřív. Jaren věděl, že se Tilda, vzhledem k tomu, v jakém stavu se nachází, k dalším třem zkouškám neprobojuje. Už tak dostala samozvaná královna rebelů extra týden na uzdravení, aby měla královská rodina – *Jarenova* rodina – dost času na cestu ze zimního paláce a mohla se stát svědkem první zkoušky. Ale Tildě se neulevilo, i když doba odložení jejího trestu uplynula a královská rodina měla dorazit každou minutou.

Když se Jaren doslechl, že se chystají do Zalindova, málem ho skolil infarkt. Stálo ho spoustu námahy, než se mu podařilo předat vzkaz Naari, a ta se pak jedné noci vytratila do Vaskinu, kde dala poslíčkovi přísné instrukce, aby dopis doručil přímo Jarenovu bratrance Caldonovi. Jaren jej v dopise žádal, aby Cal po ten jeden den vystupoval jako Jaren a hrál roli „prince Devericka“. Nemohl dopustit, aby někdo pojal třeba jen stín podezření. Mohl jen doufat, že to bude Cal ochotný udělat a že se té lsti zúčastní i jeho vlastní sestra Mirryn. Oba věděli jen tolik, kolik se jim Jaren odvážil o misi, kterou na sebe vzal, když si jeho přítel a věrný strážce Eidran zlomil nohu, prozradit. Jaren se tak namísto něho stal vězněm – a přestože zatím nedosáhl žádného pokroku, důvody, aby zůstal v Zalindově, přetrvávaly. Potřeboval zjistit, co se děje s rebelským hnutím. Věděl, že to nemůže vzdát, a taky že to *nevzdá*. Pořád bylo co odkrývat, a tak bylo zcela nezbytné, aby nikdo nezjistil, že tu je, jinak by ztratil šanci dozvědět se něco, co by mu mohlo pomoci zajistit mír v jeho království.

... A navíc tu byla jistá zelenooká ranhojička, s níž se zatím nebyl ochotný rozloučit.

Jaren si otřel pot z obličeje a pěkně si přitom rozmázl po kůži prach z tunelů, který se mu na ní usadil. Pak se dal znovu do kopání

a přemýšlel, co je na Kivě Meridanové tak zvláštního, že ho tak silně přitahuje. Nebylo to její krásou – i když krásná byla. Třebaže byla silně podvyživená a nosila ošumělé šedivé vězeňské hadry, z jejího nitra vycházelo světlo, které způsobilo, že pro něj bylo nemožné soustředit se v její blízkosti na někoho jiného. Ale to nebylo všechno. Žasl i nad jejím srdcem, nad jejím bezvýhradným soucitem se všemi, od těch nejtvrdších kriminálních až po nejroztomilejší děti.

Na rtech se mu opět objevil úsměv, když pomyslel na Tippa, mladého chlapce, který se pasoval na neochvějného Kivina ochránce a který ji, ať se jí to líbilo nebo ne, miloval jako vlastní sestru. Jaren věděl, že se tomu Kiva vzpírá – nijak neskrývala, jak moc si přeje udržovat odstup od všech ostatních lidí ve věznici, a rozuměl jí. Neuměl si představit noční můry z její minulosti, ani množství lidí, kterým musela na hřbet ruky vyřezat písmeno Z, jenom aby sledovala, jak umírají vyčerpáním z těžké práce a odcházejí do věčného světa. Po deset let svého života znala jenom smrt. Bylo přirozené, že si kolem sebe vybudovala vysoké hradby dokonce i před lidmi, jako byl Tipp, který si umínil probourat se skrz ně.

Jaren nechťel nic bourat. Obával se škody, kterou by tím mohl způsobit. Měl strach, že by ho od sebe mohla odstrčit a že by na ni už nikdy nedosáhl. To ale neznamenal, že se vzdal. Nechystal se její hradby zbourat, ale rozhodl se na ně ťukat a ťukat, dokud mu nedovolí vstoupit.

Stála mu za to čekání.

Věděl to naprosto jistě, stejně jistě jako znal své jméno.

A tak nějak věděl, že až konečně sesbírám informace, pro které si do Zalindova přišel, odejde – a najde způsob, jak s sebou Kivu i Tippa vzít.

Jaren se zakřenil, protože už tušil, jak ten rozhovor nejspíš bude probíhat. Kiva měla odpouštějící povahu, ale skutečnost, že jí lhal od chvíle, kdy se seznámili, jí určitě nebude po chuti. Netěšil se na

okamžik, až pravda vyjde najevo, ale pokud by to mělo znamenat, že ji bude moct vysvobodit z místa, kde si rozhodně nezasloužila být, pak klidně ponese důsledky svého podvodu. A potom udělá všechno, aby si znovu získal její důvěru.

A snad i víc než jen její důvěru.

Tři týdny nestačily na to, aby to věděl jistě, ale to, co prozatím věděl, se mu líbilo.

Víc než líbilo.

Rozpačitě zavrtěl hlavou. Věděl, že kdyby tu byl Caldon, zakoulel by očima a nařídil mu, aby se kvůli dívce, kterou sotva zná, přestal chovat tak směšně. Jaren si byl ale zároveň jistý, že Caldonovi by stačilo pět minut s Kivou, a cítil by totéž. Vážně na ní něco bylo, něco, co Jaren neuměl vysvětlit. Něco, kvůli čemu ji toužil poznat – za jiných než jejich současných příšerných okolností.

Rozhodl se, že udělá všechno, aby ten den nastal.

„Odložte nářadí! Odstupte od stěny!“

Jaren se probral ze svých toulajících se myšlenek. Dozorci, kteří dohlíželi na vězně pracující v tunelech, opakovaně vykřikovali povely, následovalo řinčení nářadí o skálu a pak se rozhostilo ticho. Jarenovi ovšem dál zvonilo v uších. Za poslední tři týdny už si na to zvykl – věděl, že za pár minut se jeho sluch vrátí k normálu. Pomalu se vzpamatoval a snažil se přitom soustředit na kašel svých spoluvězňů a šoupání jejich nohou. Odložil krumpáč a s tlumeným zasténáním si protáhl bolavé svaly.

„V jedné řadě postupujte zpátky k žebříkům! Pospěšte si!“ zahulákal na ně nejbližší dozorce a po něm jako ozvěna i všichni ostatní.

Jaren se zamračil. Bylo víc než zřejmé, že dosud ani zdaleka nenašel konec jejich denní směny. Mohlo to tedy znamenat jen jediné –

„Všichni vězni se stanou svědky první zkoušky,“ vyhlásil stejný dozorce. „Pohněte kostrou a vylezte na povrch.“ V ruce svíral obušek a výraz mu ztvrdl varováním.

Jaren nikdy nedal dozorcům důvod, aby ho zmlátili – ale oni k tomu ani žádný důvod nepotřebovali. Dnes se mu ovšem podařilo vymotat se z tunelů a vyšplhat nahoru, aniž by vyprovokoval něčí vztek. Kráčel vyrovnaně, ale mysl měl roztěkanou, protože netušil, co tam nahoře uvidí. Nevěděl, že vězni budou sledovat zkoušky utrpením. Pravdou bylo, že Tildu Corentinovou neměl zrovna v lásce, protože její existence nepřinesla jeho rodině a jeho království nic než potíže. Ale pořád to byla žena, a navíc nemocná žena. Neměl v úmyslu její smrt oslavovat – ani se na ni dívat. A taky nedychtil dostat se do blízkosti své rodiny, aby Caldon a Mirryn nechtěně neprozradili něco, čím by vyvolali nějaké pochyby.

Ale stejně jako tomu bylo u spousty jiných věcí v Zalindově, ani tentokrát neměl na vybranou, a tak mu nezbývalo nic jiného než následovat ostatní vězně pracující v tunelech přes zmrzlou, uschlou trávu na pěšinu, která vedla kolem jídelny a pak směrem k východnímu nádvoří.

A k šibenicím.

Při pohledu na vyvýšenou plošinu, která se objevila v dohledu, se Jarenovi sevřel žaludek. Došlo mu, že právě tady se Tilda setká se svým osudem. Bez schopnosti ovládat živelnou magii – a jako Corentinová ji určitě neovládala – neměla šanci přežít to, co od ní zkouška vyžadovala. Nevěděl jistě, co bude mít za úkol, jakým způsobem zemře, ale když přicházel blíž, snažil se najít něco, co by mu v tom směru napovědělo. Nevšiml si však ničeho neobvyklého. Tilda se dosud nedostavila, ani ředitel věznice. A po Jarenově rodině taktéž nebyla ani stopa.

Vydechl úlevou a snažil se uhájit si své místo v davu vězňů, kteří se na nádvoří valili ze všech míst, kam byli přiděleni, a teď do něj strkali. Tunely se nacházely poměrně blízko východního nádvoří, takže tu byl se svými kolegy mezi prvními, a další vězni, kteří přicházeli, je tlačili dopředu, což pro něj nebylo zrovna bezpečné. Chtěl

být co nejdál z dohledu, ale čím víc se vzpíral masám, tím víc jej sunuly vpřed.

A pak je uviděl.

Dvě postavy v těžkých zimních pláštích a s maskou na obličejích obklopené královskými strážemi ve stříbrné zbroji. Vedl je ředitel Rooke v černé uniformě.

Vězeňští dozorcí rozdělili dav, kopáním a strkáním přinutili vězně k rozestupu a vytvoření volného průchodu pro přicházející skupinku. Jaren při tom pohledu ztuhl. Nelíbilo se mu, jak moc vpředu stojí, ale už se neodvážil pohnout, protože by tím jen přilákal pozornost.

Když se totiž podíval na blížící se hlouček lidí, uvědomil si, že na něco zapomněl, na něco, co by mohlo všechno zničit.

Na *někoho*.

Na kapitána Verise.

Měl být ve Vallenii, ne *tady*. Jaren nezahrnul kapitána královské gardy do svého hodnocení rizik. Jednoduše nepočítal s tím, že Veris bude s Caldonem a Mirryn. Zřejmě byl na cestě do zimního paláce za Jarenem a dorazil akorát včas, aby je doprovodil do Zalindova. A teď...

Jaren se nahrbil a snažil se co nejlépe zapadnout mezi ostatní vězně v davu. Byl rád, že je umouněný od prachu z tunelů, a doufal, že i kdyby se Veris rozhlédl po davu, díky všem těm šmouhám by ho nepoznal. Mezi jeho spoluvězni narůstalo vzrušení, začali pokřikovat a pošklebovat se a hvízdát tak hlasitě, až se mu znovu rozezvonilo v uších, a z pocitu očekávání, který se vznášel ve vzduchu, se mu udělalo až fyzicky zle.

Teprve když královská svita vystoupala na plošinu šibenice a zastavila se uprostřed, odvážil se Jaren podívat na Caldona. Jeho bratranec si chytře zvolil masku, která zakrývala většinu jeho tváře, a vzhledem k tomu, že měli oba podobnou postavu, dokázal ho Cal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tři bonusové kapitoly k sérii Ranhojička. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.